

Pan učitel Pazourek se rozčílil a jasně mu řekl: „Hele, jestli chceš kouřit, tak nemáš mezi sportovcema vážně co dělat!“

„Vážně ne?“ skoro jako by na to čekal.

„Vážně.“

„Tak já jdu,“ a fakt šel. Vůbec ho to nemrzelo. Kašlal na nás na všechny.

Bylo mi to hloupý, tak jsem za ním běžel a chtěl jsem ho přesvědčit, aby se vrátil a na ty cigárka se vykašlal: „Kopi, to nemá cenu! Nakonec, můžeš kouřit mimo trénink, že jo...“

„Pro mě to má cenu,“ nedal si říct a totálně se šprajcnul. „Já hrát nemusím. Je mi to volný. Je mi to buřt.“ A šel normálně pryč.

„Zvládnem to bez něj,“ byl přesvědčenej pan učitel. „Musíme! Jordan to dá. Je borec.“

Ale já jsem vůbec tak přesvědčenej nebyl, protože jsem zatraceně dobře věděl, co pro mančaft znamená dobrý gólman, kterej zachytá a zazárí, když jsou ostatní v útlumu. A toho byl Kopi schopnej. Dokázal by nás zachránit.

Copak na Spartě, ale tady za Kopiho žádná pořádná náhrada není. Já jsem Jordanovi moc nevěřil. No, v nejhorším případě to prostě prohráme. Život půjde dál. Jenom jsem si nebyl jistej tím, že u tohohle zrovna já musím bejt.

Rozhodl jsem se, že se o všem doma poradím s tátou, protože ten mi vždycky řekl, co je správný. A málokdo byl tak dobrý fotbalista jako on.